

man i aprilrapporten og i rapporten fra Lars Svenning Andersen er enig om selve retsgrundlaget, samt at man i retsankendelsen når til samme konklusion, for så vidt angår de bankovertagelser, der teknisk ligner Spar Nord-sagen.

Jeg skal ikke benægte, at rapporterne på andre punkter ikke når til samme resultat. Det var heller ikke nødvendigvis meningen. Gruppen bag aprilrapporten blev bedt om at afdække retsforholdene vedrørende overtagelserne af danske banker siden 1984, hvorimod regeringen besluttede, at Lars Svenning Andersen som opfølgning af aprilrapporten skulle gå et skridt videre og se på, om der eventuelt kunne gøres et ansvar gældende over for embedsmænd i Skatteministeriet, og om ministre har været orienteret om praksis eller har fået forelagt sager af den karakter, som indgår i rapporten. Det var med andre ord to forskellige opgaver og dermed to væsensforskellige indgangsvinkler.

Da sigtet med Lars Svenning Andersens rapport bl.a. har været at finde frem til, om der var grundlag for at rejse tjenestemandssager mod implicerede embedsmænd, fokuseredes der anderledes på de juridiske forhold. Ved vurderingen af, om der foreligger en tjenstlig forseelse, får det væsentlig betydning, om en given praksis uden tvivl har manglet lovhjemmel, eller om den hviler på en diskutabel fortolkning, som må komme den anklagede til gode.

Jeg præciserede over for Svenning Andersen, som det også fremgår af rapporten side 9, at han i sine vurderinger af, om der var begået tjenstlige forseelser, ikke var bundet af aprilrapportens konklusioner om, i hvilke tilfælde der var handlet i strid med gældende skatteregler.

De punkter, hvorom der hersker uenighed, illustrerer den ikke ukendte kendsgerning, at jura ikke er nogen eksakt videnskab – specielt ikke skattejura. I en matematikopgave gives normalt ét rigtigt facit. Den går ikke, når opgaven er på baggrund af et kompliceret retsgrundlag at foretage en juridisk vurdering af et langstrakt, faktisk hændelsesforløb, der ikke kan oplyses fuldt ud. Her er der mulighed for flere vurderinger.

Jeg vil gerne sige, at jeg er enig med gruppen bag aprilrapporten om, at praksis har strakt sig langt, men den autoritative forklaring af lovligheden, som hr. Frank Aaen og hr. Søren Søndergaard synes at efterlyse, er der ikke mulighed for at opnå. Det tætteste, man kunne komme herpå, ville muligvis være at få en domstolsafgørelse. Ingen af de her diskuterede banksager

kan imidlertid føres for retten, hvilket vi må nøjes med at tage til efterretning.

Min opgave som skatteminister er i relation til disse sager først og fremmest at træffe de foranstaltninger, der skal til, for at vi ikke fremover skal opleve noget tilsvarende.

Svenning Andersens rapport bekræfter mig i, at det var på sin plads med de initiativer, som jeg iværksatte allerede i foråret.

For så vidt angår retstilstanden vedrørende overdragelse af pengeinstitutvirksomhed er denne med cirkulære nr. 35 af 16. marts 1995 blevet præciseret. Der er således ikke i dag nogen tvivl om, hvorledes en bankovertagelse klassificeres og behandles skattemæssigt korrekt.

Ydermere konstateres det med rapporten, at bankovertagelserne er blevet behandlet i et nærmest autonomt kontor uden det nødvendige samspil med Told- og Skattestyrelsens øverste ledelse. Dette forhold ændrede jeg i foråret, idet sager om bankoverdragelser blev flyttet bort fra det pågældende kontor.

For nylig tiltrådte professor Ole Bjørn som ny formand for Ligningsrådet. Min hensigt bag denne udpegning har været at få en opgradering af Ligningsrådet, således at dets arbejde i fremtiden vil have større vægt og ikke mindst i endnu højere grad vil være uafhængigt af Told- og Skattestyrelsen.

For så vidt angår det rejste spørgsmål om placeringen af et politisk ansvar, vil jeg gerne henvende opmærksomheden på, at ingen af de gennemførte undersøgelser har påpeget noget grundlag for at gøre et politisk ansvar gældende mod nogen af de ministre, der har siddet i den periode, hvor de pågældende bankovertagelser har fundet sted.

Forhandling

Frank Aaen (EL):

Nu vil jeg ikke prøve at gøre det her til en stor og meget skatteteknisk diskussion, men jeg synes, at det vil være korrekt at anføre den meget simple betragtning, som jeg tror hele befolkningen deler: at fradrag er noget, man kan få, hvis man har haft en udgift, og for bankers vedkommende noget, de kan få, hvis de har lidt et tab. Det har noget med rigtige penge at gøre og er ikke noget, man kan få tildelt, hvis man henvender sig til et halvhemmeligt kontor i Told- og Skattestyrelsen.